

בלביפדיה עבודת השם - תמצית השיעור - בקש 21:30

תמצית למעשה ממש של אותך אבקש בכל חלקי הנפש

לְאֲנֹכִי ה' אֱלֹהֵיךָ, הוא עולה למעלה מהביקוש, ושם מקום המנוחה שזה הכרה פשוטה במציאות הבורא ית"ש.

למטה מכך זה הרצא בתוך האני, שם הוא מבקש מהאָנְכִי מְבַקֵּשׁ, את האָנְכִי ה' אֱלֹהֵיךָ, ודבק ונכלל בו, אך לא בשלימות אלא עדיין בתוך האני.

ולמטה מכך בשוב זה כשהוא חוזר לתוך מציאות העולם והוא פוגש בכל מה שהוא פוגש [לא רק ברע שבבריאה שזה עד שער ה' דקלי', אלא כלל כל הנבראים וזעקים מציאות של חסר] ושם הוא מבקש את השלימות, שם המנוחה שלו זה להיות **מחובר ולבקוע** לכאילו כל מלאכתך עשויה. ולמעשה ממש גם למי שלא נמצא שם, בכל שבת זה הדרך המעשית לנהוג כאשר באים אליו הרהורים ששיכים לימות החול, הוא דוחה אותם ע"י שחוקק בנפשו ומאמין שכאילו כל מלאכתך עשויה. אך מי שהוא במדרגת תלמיד חכם שאיקרי שבת כשארז"ל, ובני עירו מצויים לעשות לו מלאכתו, אז הוא אינו קרוב לעולם המעשה, [על אף שהוא נמצא שם ועושה מעשים] כל תפיסתו היא כאילו כל מלאכתו עשויה, וגם כשהוא עושה מעשים, הוא עושה אותם כלאחר יד [בבחינת אחוריים, דשדי תר כתפוהי, כעושה דבר שאינו עיקר רצונו], שמדאורייתא זה מותר בשבת, ולא כי זה נגד רצונו, אלא כי רצונו יתברך שמו זה שהוא יעשה כלאחר יד, זה הצורת חיים השלימה.

ולסיכום בבקיעה העליונה, למעלה מהמבקש, הוא אינו חושב על עצמו ועל הנבראים אלא רק במציאות האין סוף. למטה מכך, במבקש המוחלט הוא חושב איך הוא והנבראים דבקים בבורא, זה האבקש המוחלט בנפשו כשהוא בוקע לשלימות, למטה מכך כשהוא חוזר למקום הנבראים, למציאות החסר, אם הוא ת"ח הוא חי בבחינת שבת שכל מלאכתו עשויה, ובכל מציאות של חסר שהוא רואה, הוא מביט עליו כשלם ומאיר אור א"ס בתוך הדבר עצמו, והיחס לכל המעשים בעומק נפשו ולפ"י בהנהגה המעשית באיכות זמן, זה כלאחר יד. ומי שעדיין לא נמצא שם אז לפחות בכל שבת כשעולים בו הרהורים שאינם שיכים לשבת, יחזק את אמונתו בדברי חז"ל שכאילו כל מלאכתך עשויה, וככל שיאמין בזה הרהוריו ילכו ויפחתו. זה א"כ תמצית למעשה ממש של אותך אבקש.

[עבור המערכת נושאי השיעור: בקש, שבק, קשב, בקע, קש, זריזות, דקדוק, שלימות, חכמה, כולם, כללות, בושח, חסר, מנוחה, אני, אנכי, שבת, (מסירות נפש, אהבה ויראה, אברהם, יסורי הצדיקים)]

יש לשים לב שתמצית זו הינה טעימה בלבד מן השיעור ופחותה באין ערוך משמיעת השיעור עצמו.

[ולא רק מצד גדול תלמוד שמביא לידי מעשה], שזה החיבור העצמי למדרגת תורה.

למעלה מכך, הרמח"ל במס"י מבאר שהמדרגה העליונה בבנ"א זה **מבקשי השלימות**, זה בעומק ביקוש החכמה, כמ"ש **פְּלֶם בְּחִמְמָה עֲשִׂיתָ**, כלומר שמדרגת הכללות, השלימות, זה מכה החכמה. ומדרגה זו ענינה לבקוע למקום השלם. וזה מבקשי ה'. ובוה מונח שורש כל פנימיות העבודה, דהנה הוא יתברך שמו שלם בכל מיני שלמויות, מאידך הנברא וכל הבריאה כולה, כל היותם הוא העלם וחסרון. לפי"ז עומק בקשת השלימות הוא לבקוע אל מעבר גבולות הנברא, והוא בוקע את עצמו, [ולא רק את מדרגתו הקודמת] ואת תפיסת כל הבריאה כולה, כי הוא מבקש שלימות ואין שלימות בבריאה, והוא בוקע למעלה מתפיסת הנבראים, להיות נכלל בו יתברך שזה השלימות האמיתי.

אך גם כאשר האדם בקע לשלימות כיון שהוא נמצא בעולם שהוא חסר עבודתו היא ברצוא ושוב, מצד הרצוא הוא בוקע לשלם. אך מצד השוב הוא חוזר לחסר, ומשתדל כמה שיותר לצמצמו. ויתר ע"כ הקושי הוא שכל מקרי העולם הם מקרים של חסר, וא"כ גם כאשר האדם בקע לשלימות הוא חי בין ב' תפיסות מאד הפכיות, בצד העליון של נפשו הוא בקע לבורא ית"ש, וכן לתורה שהוא וחכמתו ורצונו חד, אָת פְּנִיךָ יְהוָה אֲבַקֵּשׁ, ומאידך הוא חי בשוב בתפיסת חסר, וכפשוטו במקום השוב הוא מרגיש את עומק **בקשת** השלימות. אך בעומק הצורת חיים השלימה [עד כמה שניתן בתוך עלמא דידן, דאור זה אינו יכול לבקוע לגוף ולנפש אלא רק נצוצי הארה, ובשלימות בגאולה] היא כך, דהנה שית אלפי שנים היו עלמא וחד חרוב, ועתיד הקב"ה לחדש את עולמו, שזה נקרא יום שכולו שבת ומנוחה לחיי עולמים. וזה עולם השכר, והגדירו רבותינו, שמציאות השבת אין ענינה שביטה ממלאכה [בלבד], אלא ששורש סיבת המלאכה איננה, **דיהיה בעינך כאילו כל מלאכתך עשויה**, זה **בעומק** הדביקות בשלם במקום החסר, דכאן בעולם החסר לא שייך מנוחה למבקשי השלימות כי הכל חסר, בבחינת **לֹא מְצָאָה הַיּוֹנָה מְנוּחָה לְכַף רַגְלָהּ**, [וזה יסורי הצדיקים שיש לכל אחד בתחילת דרכו שהנפש מתחכח בין השלימות לחסר] וכל מנוחתם הוא מכה התפיסה [שאף שהעין רואה והאוזן שומעת שיש חסר, אעפ"כ] שיהיה בעינך כאילו כל מלאכתך עשויה, וזהו גלוי השלם במקום החסר.

ונחמד להשלמת התמונה, יש ג' שלבים בנפש, השלב העליון זה שהאדם לא עסוק כלל במציאותו שלו אלא רק במציאות הבורא, שזה למעלה מהבקשה, דהבקשה היא מהאָנְכִי מְבַקֵּשׁ, אך כשאדם מתעלה

העולם מלא בהמון בריות שלכל אחד מהם יש ריבוי של בקשות, שורש הבקשה זה אַחַת שְׁאֲלַתִּי מֵאֵת ה' אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ, אָת פְּנִיךָ ה' אֲבַקֵּשׁ (תהלים כו לבקש את השי"ת. אך בכדי להגיע לבקשה זו נצרך לעלות כסדר מתתא לעילא, מהבקשה התחתונה עד הבקשה העליונה.

בכללות ממש הבקשה התחתונה במדרגת נפש היא בבחינת אִם תְּבַקֵּשׁנָה כִּכְסָף וְכַמְטוֹנִים תִּתְפַּשְׁנָה (משלי ב, ד), כלומר בקשה של גשמיות. את הבקשה הזאת צריך מחד להפוך מבקש לשבֵּק – עזב, לעזוב את עצם הבקשה לגשמיות. [רמזו לכך, בקש – ב' קש, וְהָיָה בֵּית יַעֲקֹב אֵשׁ וּבֵית יוֹסֵף לְהִקְבָהּ וּבֵית עֵשָׂו לְקִשָׁי, (עובדיה א, יח), קש הוא ביטול הדבר. הפך ההקש שענינו שהם שוים כמו שהיו יעקב ועשיו מחוברים בשורש היצירה.] ומאידך לגלות בקשה חיובית, באופן שהבקשה תבקע את החומריות, (בק-ע) שזה בקשה משורש הבקשה של אַחַת שְׁאֲלַתִּי מֵאֵת ה', [כמ"ש רצה הקב"ה ליכות את ישראל, שמחד ליכות מלשון ויכוך, שזה השבק, ומאידך מלשון זך שהוא מבקש את הליכות] ומה שרוב בנ"א לא מצליחים לבקוע באמת לעולם הרוחני, זה מחמת שאין להם בקשה של בקיעה, ועל מנת לעלות למדרגה העליונה נצרך לשבֵּק את המדרגה הקודמת ולבקש בקשה של בקיעה לפנימיות. וזה מתעורר באדם ע"י שהוא קשב – מקשיב לאור הפנימי של נשמתו, או למעוררי הלבבות. אך זה לבד לא בוקע, אלא צריך תביעה מוחלטת בנפש שזה בעצם מסירות נפש פרטית לאותה מדרגה. וזה מדרגת בעל מעשה, שיש בו כמה אופנים. זריזים מקדימין למצוות, דקדוק, שלימות, והתמסרות – מסירות נפש, הוא חושב איך הוא והנבראים וזה מש"כ (שבת ק"ח ע"ב) במאי זהיר טפי, שזה כידוע מלשון זוהר – הארה.

למעלה מכך הבקשה בעולם המדות היא כמו שאמר יוסף אָת אֲנִי אֲנֹכִי מְבַקֵּשׁ, שביארו רבותינו שביקש את האחוה, - מדת האהבה שהיא שורש כל המדות, וכמו שמתגלה בכנס"י, שאברהם הוא שורש האהבה, אֲבְרָהָם אֲבִי, א"כ הבקשה היא [לא רק אהבה כפשוטה, ולא רק תיקון המדות, אלא] לבקוע לכה האחדות והאחוה שהוא שורש המדות שבנפש. ולעולם שורשי העבודה הם אהבה ויראה, ולכן מצד היראה, וּבְעֵבֹר תִּהְיֶה יְרֵאתוֹ על פְּנִימָה לְבַלְתִּי מִתְּטָאוּ – זו הבושה, כשארז"ל. וזה הבש מהמבקש, בקשת היראה, "אם תְּבַקֵּשׁנָה כִּכְסָף וְכַמְטוֹנִים תִּתְפַּשְׁנָה אֲזַ תְּבִין יְרֵאת ה'" (משלי ב, ד).

למעלה מכך זה **בקשת החכמה**, בבחינת טוב לי תורת פיך מאלפי זָהָב וְכֶסֶף, זה הכח שאדם תובע להשכיל ולהבין דברים מצד ההשכלה כשלעצמה